

สัตวแพทย์ มก. ๕๐ ปี

จ ด ห ม า ย เ ห หิ ตู

การดำเนินการคณะสัตวแพทย์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นายเชื้อ ว่องสังสาร

ลพทุธศักราช 2511 มีคำสั่งให้โอนกิจการคณะสัตวแพทย์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ หงหนสิน ทรัพย์สิน ตลอดจนอาจารย์ ข้าราชการ ลูกจ้าง ไปขึ้นอยู่กับจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งได้ตั้งคณะสัตวแพทยศาสตร์ขึ้นใหม่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์คงเหลือ คณะสัตวแพทยศาสตร์เพียงแต่ในนามเท่านั้น

นิสิตสัตวแพทย์ปีที่ 3 เกือบทั้งหมดไปศึกษาต่อที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คงเหลือนิสิต 4 คน ที่ยังสมัครใจขอเรียนที่คณะสัตวแพทย์ มหาวิทยาลัยเกษตร ซึ่งขณะนั้น ไม่มีสถานที่ ไม่มีอาจารย์เหลืออยู่ นิสิต 4 คน มีรายนามดังนี้

นายสุรพล แก้วมงคล

นายสมพงษ์ วัฒนการา

นายสัญญา ลักษณโกเศศ

นายวีระพล จันทรสวรรค์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้จ้าง นายมนัส เทียนขาว สัตวแพทย์ศาสตร์บัณฑิต เป็นลูกจ้างชั่วคราว โดยใช้เงินอุดหนุนขององค์การป่าไม้มาดำเนินการ เพื่อให้มีการสอนวิชาสัตวแพทย์

ระยะนี้เป็นระยะที่ลำบากแสนสาหัสมาก ทั้งเหตุการณ์ไม่สงบที่เกิดขึ้นในมหาวิทยาลัย ซึ่งขณะนั้นเป็นระยะปลายที่ ม.ล. ชูชาติ กำภู ดำรงตำแหน่งอธิการบดีอยู่ จนลาออกจากตำแหน่งไป

ศาสตราจารย์พิเศษ อินทร์ จันทรสถิตย์ ได้ถูกขอร้องให้เข้ามารับตำแหน่งอีก เพื่อแก้ไขสถานการณ์จนคืนสู่สภาพเดิม ท่านอธิการบดีได้ประกาศในที่ประชุมใหญ่ขึ้นนิสิตว่า มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์จะดำเนินการสอนวิชาสัตวแพทย์ต่อไปอีก ซึ่งได้รับการต้อนรับจากนิสิตในที่ประชุมอย่างกึกก้อง

เหตุการณ์ไม่สงบในระยณันมีผลกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงอยู่มาก และเป็นระยหวัลดียวหัวต่อที่สำคัญ

นายมนัส เทียนขาว ได้บากบั่นวิ่งเต้นดำเนินการต่าง ๆ เพื่อประทังสถานการณ์ เอาไว้ ได้ดำเนินการสอนเท่าที่จะทำได้ ติดต่อบอาจารย์พิเศษมาทำการสอนนิสิต ขอฝาก เรียนไว้กับคณะฯ ต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ ขอความช่วยเหลือจากทั้งภายในและภายนอกทำหน้าที่ธุรการของคณะสัตวแพทย์ กิจการสัตวแพทย์ ในขณะนั้นคงอยู่ในความรับผิดชอบของ นายมนัส เทียนขาว เดิมทีเดียว กิจการได้ดำเนิน มาเป็นเวลา 1 ปี นิสิต 4 คน ได้เลื่อนชั้นขึ้นเป็นนิสิตชั้นปีที่ 4 นิสิตชั้นปีที่ 2 ก็เลื่อนชั้น เป็นปีที่ 3 ก่อนจะเริ่มการศึกษา ได้มีความล้งเลืดขึ้นในหมู่นิสิตรุ่นนี้ เริ่มแรกแตกความ คิดเห็นเป็น 2 พวก ๆ ละเท่า ๆ กัน คือ พวกหนึ่งไปศึกษาปีที่ 3 ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อีกพวกหนึ่งสมัครเรียนที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ต่อไป เวลาผ่านไปพวกที่ตั้งใจจะ เรียนที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เริ่มเปลี่ยนใจ แสดงความจำนงไปเรียนที่จุฬาลงกรณ์ มากขึ้น ส่วนน้อยยังมีเจตนาแน่วแน่ที่จะอยู่เกษตร

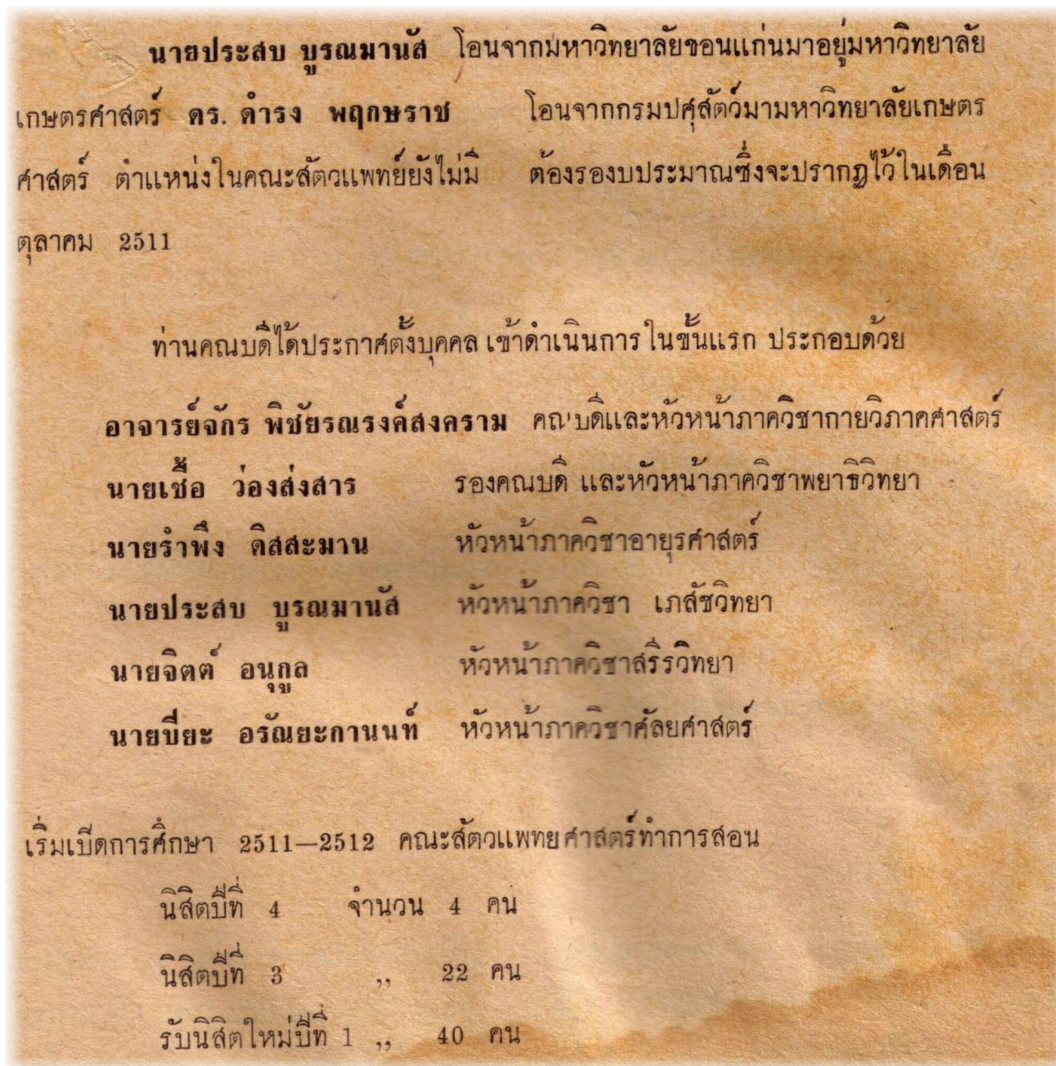
ศาสตราจารย์พิเศษ อินทร์ จันทรสถิตย์ เห็นว่าล้งเลืดที่ดำเนินอยู่ ถ้า บุคคล ที่บริหารงานอยู่ จะดำเนิน กิจการ สัตวแพทย์ ในมหาวิทยาลัย เกษตร ศาสตร์ จะไปไม่ ตลอดรอดฝั่ง จึงไปติดต่อบหาบุคคลที่เหมาะสมมาดำเนินการ

ท่ามกลางความสับสน ปีการศึกษาจะเริ่มเปิด ยังไม่มีผู้ใดจะมามีดำเนิ การ ความอลเวงหนักในหมู่นิสิตที่คงใจอยู่ก็ เกษตร เพราะคณะสัตวแพทย์ที่จุฬาลงกรณ์ ประกาศรับสมัครทั่วไปแล้ว เกษตรยังเงียบ และแล้วแสงสว่างก็เกิดขึ้น เหมือนปาฏิหาริ ญ์อันวิจิตรนิพนธ์ คณะสัตวแพทย์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรปรากฏ นั่นคือ เมื่อวันจันทร์ แรม 3 ค่ำ เดือน 5 ปีวอก ตรงกับวันที่ 15 เมษายน 2511 - ศาสตราจารย์พิเศษ อินทร์ จันทรสถิตย์ ได้ไปพบ อาจารย์ จักร พิษณุณรงค์สงคราม อธิบดีกรมปศุสัตว์เพื่อขอให้รับ ตำแหน่งคณบดี ดำเนินสอนวิชาสัตวแพทย์ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ต่อไป

อาจารย์ จักร พิษณุณรงค์สงคราม ซึ่งเป็นผู้หนึ่งที่ได้นำดำเนินการตั้งคณะสัตวแพทยศาสตร์ เป็นครั้งแรกในประเทศไทยแล้ว และเป็นอาจารย์สอนวิชาทฤษฎีสัตวศาสตร์ในคณะสัตวแพทย- ศาสตร์ เป็นเวลาถึง 17 ปีมาแล้ว ได้ตกลงรับ แต่ขอรับรองว่าดำเนินการเพียงชั่วระยะที่คณะ สัตวแพทย์ตั้งตัวได้เท่านั้น และขอจัดอาจารย์ไปดำเนินการเอง

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประกาศแต่งตั้ง อาจารย์จักร พิษณุ- ณรงค์สงคราม ดำรงตำแหน่งคณบดี คณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัย- เกษตรศาสตร์ นายเชอ ว่องสังสาร หัวหน้ากองวิชาการได้รับการขอรับรองให้ร่วม ดำเนินการ

นายเชอ ว่องสังสาร ได้นำประชุมนิสิตปีที่ 3 ทั้งหมด ที่อาคารเรียนชั่วคราว ของคณะสัตวแพทย์ฯแจ้งการดำเนินการสอนวิชาสัตวแพทย์ในมหาวิทยาลัยเกษตร แจ้ง นามผู้ดำรงตำแหน่งคณบดี ซึ่งได้สร้างความมั่นใจแก่นิสิตเป็นอย่างมาก จำนวนนิสิตที่ขอ เรียนก็มากกว่าเดิม

การประกาศผลสอบเข้ามหาวิทยาลัยในปีการศึกษา ๒๕๑๐ ผู้ที่สอบเข้าคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีรายชื่อทั้งหมด ๗๐ คน พวกเราคือ ๔๐ คน ที่เข้ามาเป็นนิสิตใหม่ในปีนั้น ด้วยการจับสลากแยกไปเรียนที่จุฬา ๓๐ คน

พวกเราเริ่มต้นเรียนที่นี่โดยไม่มีอาคารวัตถุสิ่งของใดที่เรียกว่าเป็น “คณะสัตวแพทยศาสตร์” ได้เลย จึงซึ้งมากกับเพลงที่เวลาพวกเรา (ชีเมา) โกงคอร้องเพลงคณะเพลงนี้*

สัตวแพทย์สูงศักดิ์สูงนักรักษา ร้อนเร่เคหาไม่มี
 คำไหนนอนนั้นไม่หวั่นไม่หวาด รักษาเอกราชเสรี
 เราเหล่าสกุณา ร่มไม้ใบหญ้าเราก็ก้านอน เราก็ก้านอน บ่ห่อนเกรงภัยใดใด
 คำลงบันเทิงเรใจ ฮะฮะ เรใจ
 ชีวิต ชะเอยสดใส เหมือนนกน้อยในไร่ส้ม เราไม่ปรารถนาลือสิ่งใดๆ มีกินมีใช้เป็นพอ.....

พวกเราที่เหลือเล็กน้อยในไร่ส้มตัวจริง พวกเราเข้ามาเรียนที่นี่แบบ “บ่ท่อนเกรงภัยใดใด” ท่ามกลาง “ความไม่มี” ของคณะฯ ณ เวลานั้น แต่เรามีบุญบุคคลที่อาจารย์เชื่อได้เขียนเป็นจดหมายเหตุไฉน ซึ่งเราจะไม่มีวันลืมพระคุณของท่านเหล่านั้นได้เลย เรายังมีรุ่นพี่อีก ๒๖ คน และที่สำคัญเรามีเรา ที่เข้ามาพร้อมกัน ๔๐ คน ทั้งหมดนี้คือจิตวิญญาณที่หล่อหลอมเราไว้ว่าเคยร่วมเรียนร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาในระยะเริ่มต้น

ชายทุ่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ติดกับถนนวิภาวดีรังสิต (สมัยนั้นเรียกว่าถนนชูเปอร์ไฮเวย์) เป็นตึกสี่ชั้นที่มหาวิทยาลัยให้คณะสัตวแพทยศาสตร์ยืมใช้ทำการ เราผ่านการรับน้องที่นี่ เราปั่นจักรยานผ่าแดด ผ่าลม ผ่าฝนมาเรียนบางวิชาที่นี่เมื่อปีหนึ่งและปีสอง บางวิชาพื้นฐานเราเรียนร่วมกับคณะอื่นๆ

๑๐ สิงหาคม ๒๕๑๐ ตึกเคมี วิชาเคมี ๑๑๑

ต่อมากลางปีสอง เรามีอาคารเรียนเพิ่ม เป็นอาคารชั้นเดียวสร้างชั่วคราวด้วยเชลโลกริตอยู่ที่ชายทุ่งเช่นเดิม อาจารย์ดำรงค์ เพ็งสำเร็จการศึกษาจากประเทศเยอรมนี มีห้องพักอยู่ท้ายอาคารวันที่ประเทศสหรัฐอเมริกาส่งจรวดอพลโลไปลงดวงจันทร์ อาจารย์ให้พวกเราหยุดเรียน มารวมกันที่ห้องอาจารย์คอยดูทีวีถ่ายทอดสดวินาทียานอวกาศลงเหยียบดวงจันทร์ อาจารย์มนัส สอนให้เราเรียนวิชาบังคับควบคุมสัตว์กันที่นี่ (ม้าตัวนี้ชื่อโมเช่ ชาวเกษตรร่วมสมัยนั้นจะเห็นนิสิตชายบางคนขี่ม้าตัวนี้เดินเล่นไปทั่วเกษตร) อาจารย์มนัส ยังสอนวิชา Physiology อีกด้วย อาจารย์มนัส ผู้ทุ่มเทแรงกายแรงใจเกินร้อยให้พวกเรา หลายครั้งที่อาจารย์ยังไม่ได้ทานข้าวกลางวันเมื่อต้องสอนช่วงบ่ายต่อ เสียหายที่อาจารย์มาจากไปก่อนวัยอันควร ไม่ทันได้เห็นความเจริญรุ่งเรืองของคณะสัตวแพทยศาสตร์ในยุคปัจจุบัน

ปี พ.ศ. ๒๕๑๒ ตอนพวกเราอยู่ปีสาม อาคารคณะสัตวแพทย์ซึ่งได้รับงบประมาณมาก่อสร้างเสร็จส่วนหนึ่ง คราวนี้เราขยับจากชายทุ่งมาอยู่ด้านหน้าติดถนนพหลโยธิน อาคารนี้เป็นอาคารแรกของคณะ ตั้งชื่อตามคณบดีผู้ก่อตั้งคณะสัตวแพทย์เกษตรยุคใหม่ ชื่อ **อาคารจักร พิชัยณรงค์สงคราม** อาจารย์จักร ท่านยังเป็นผู้นำทุ่มเทแรงกาย แรงใจ ปรับปรุงพัฒนาสิ่งแวดล้อมรอบคณะ อาจารย์และพวกเราพี่น้องนิสิตสัตวแพทย์ตอนนั้นแทบทุกคน ร่วมกันขุดหนองน้ำ ขุดดินทางหญ้าโดยรอบ และสร้างกระติบหลังเล็กท้ายคณะได้ร่มไม้ใหญ่เป็นโรงอาหาร เรากินข้าวแกงหม้อเดียวกันที่นี่ กินง่าย อยู่ง่าย และไม่ปรารถนาสິงใดๆ พวกเรายังจำได้ติดตามว่า อาจารย์จักร ในบางครั้งที่ท่านวางภาระงานชั่วคราว ท่านจะแต่งตัวแบบคนสวน มานั่งทำสวนอยู่หน้าคณะอย่างมีความสุข

อาคารจักร พิชัยณรงค์สงคราม พ.ศ. ๒๕๑๒

กินข้าวถาดเดียวกันที่กระติบโรงอาหารใต้ต้นไม้ใหญ่

อาคารจักร พิชัยณรงค์สงคราม พ.ศ. ๒๕๑๔

ยกโขยงไปส่งอาจารย์ไปเรียนต่อเมืองนอก

นอกจากการเรียน ยังมีกิจกรรมอื่นที่พวกเราเคยสนุกสนานมาด้วยกัน เช่น พี่ปีสองพาน้องปีหนึ่งไปเที่ยว

ร่วมกิจกรรมกีฬาภายในมหาวิทยาลัยประจำปี ปีที่พวกเราอยู่ปีหนึ่ง คณะสัตวแพทย์
ใช้ชื่อทีมว่า “ทีมแสงใจ”

๗ ธันวาคม ๒๕๑๒ ตอนนั้นพวกเราอยู่ปีสาม เป็นวันหนึ่งที่พวกเราไม่มีวันลี้มในพระมหากรุณาธิคุณของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ เสด็จพระราชดำเนินเปิดฟาร์มโคนมสวนจิตรลดา ทรงพระราชทานโอกาสให้องค์อธิการบดี และคณบดีคณะสัตวแพทยศาสตร์ นำนิสิตเกษตรเข้าเฝ้ารับเสด็จด้วย

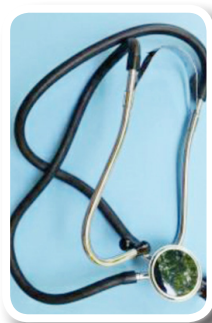
และพระมหากรุณาธิคุณของ “สมเด็จพระย่า” ของปวงชนชาวไทย ก็เป็นสิ่งหนึ่งที่นิสิตสัตวแพทย์รุ่นของเรา สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณอันหาที่สุดมิได้ ที่ทรงพระราชทานโอกาสให้นิสิตสัตวแพทย์ที่ไปเรียนวิชาขี่ม้าที่ทหารม้า ร. พัน ๑ ให้ร่วมในการฉายพระรูปด้วย

การเรียนของเรามีทั้งภาคทฤษฎีและฝึกภาคสนาม เข้มข้นด้วยเนื้อหาวิชาการและปฏิบัติการ เพื่อนำไปสู่วิชาชีพสัตวแพทย์ อาจารย์ในคณะมีมากขึ้น หลายคนได้รับทุนให้ไปศึกษาต่อต่างประเทศ เพื่อนำความรู้กลับมาเป็นประโยชน์ คณะสัตวแพทย์ได้รับการพัฒนาในทุกด้านมาอย่างต่อเนื่อง ภายใต้การนำของท่านคณบดี ศาสตราจารย์จักร พิชัยณรงค์สงคราม ที่เรานับว่าเป็นบิดาแห่งคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ นับแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๐ เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน ในวาระที่ท่านเกษียณอายุราชการ ผู้สืบทอดอุดมการณ์ของท่านคือ ศาสตราจารย์ร่ำพึง ดิสสะมาน เป็นคณบดีคณะสัตวแพทย์ในสมัยต่อมา

ศาสตราจารย์ร่ำพึง ดิสสะมาน คณบดีคณะสัตวแพทย์ นำนิสิตสัตวแพทย์ไปฝึกงาน ณ ศูนย์การทหารม้า ค่ายอดิศร จังหวัดสระบุรี ซึ่งมี พล.ต.เปรม ติณสูลานนท์ (ยศขณะนั้น) เป็นผู้บัญชาการ ท่านได้ให้เกียรติต้อนรับและมาร่วมในงานเลี้ยงรับรอง นับว่าเป็นเรื่องหนึ่งที่รุ่นเราถือเป็นความภูมิใจอย่างยิ่ง

สีฟ้าหม่น เป็นสีประจำคณะสัตวแพทยศาสตร์ งานรื่นเริงประจำปีจึงใช้ชื่อว่า “งานฟ้าหม่นนนทรี” ในสมัยเรานั้น งานนี้นอกจากจะจัดให้มีการพบปะสังสรรค์รุ่นพี่รุ่นพี่น้องสัตวแพทย์แล้ว ยังเป็นงานต้อนรับนิสิตสัตวแพทย์ที่เรียนผ่านวิชาเตรียมสัตวแพทย์ชั้นปีที่สองมาเข้าสูการเรียนวิชาสัตวแพทย์เต็มตัวเมื่อย่างเข้าปีที่สาม งานฟ้าหม่นนนทรี ยังจัดให้มีต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

จากอาคารจักร พิชัยณรงค์สงคราม ซึ่งนับว่าเป็นอาคารเรียนแรกเดียวของเรา ต่อมาคณะได้รับงบประมาณให้สร้างโรงพยาบาลสัตว์ใหญ่เชื่อมต่อกจากอาคารนี้ และตามมาด้วยส่วนที่เป็นโรงพยาบาลสัตว์เล็กที่อยู่ด้านหน้าเกือบติดถนนใหญ่ เปิดให้บริการแก่ประชาชนทั่วไป พวกเราตื่นเต้นที่จะได้ใช้วิชาชีพที่กำลังเรียนปีสุดท้ายเป็นที่ฝึกฝนสะสมประสบการณ์การรักษาสัตว์ แต่เนื่องจากในเวลานั้น

เกษตรนับว่าอยู่ห่างไกลตัวเมือง เมื่อเปิดโรงพยาบาลสัตว์ใหม่ๆ จึงมีผู้นำสัตว์มารักษาไม่มากนัก เมื่อใดที่พวกเราเห็นแต่ไกลว่ามีรถตุ๊กตุ๊กหรือรถพาสัตว์เข้ามารักษา เราจะร้องบอกต่อๆ กันว่า มี case มา มี case มาแล้ว และเราก็จะดีใจกันมาก

เพื่อให้ได้ประสบการณ์มากขึ้น นิสิตปีสุดท้ายจึงมักจะไปฝึกงานกับอาจารย์สัตวแพทย์ที่เปิดคลินิกรักษาสัตว์ในที่ต่างๆ หลังเลิกเรียนและในวันหยุด ซึ่งอาจารย์แต่ละท่านก็ให้ความเมตตา แก่ลูกศิษย์เป็นอย่างมาก ให้เป็นที่ฝึกงาน รวมทั้งเลี้ยงข้าวปลาอาหารอื้อม่นำทุกมือ บางท่านก็ให้ค่ารถกลับบ้านด้วย เราได้ประสบการณ์การรักษาสัตว์ชนิดต่างๆ นอกเหนือจากตำราเรียนจากท่านมากมาย

หกปีสำหรับหลักสูตรคณะสัตวแพทย์ในรั้วนนทรี ในที่สุดพวกเราจบการศึกษา แม้เพื่อนบางคน อาจใช้เวลา นานกว่านั้น เพื่อนร่วมรุ่น ๖ คน ได้รับการคัดเลือกให้เป็นอาจารย์ที่คณะสัตวแพทยศาสตร์ (ชาติชาย สมชัย วรณดา เสรี ทวีวัฒน์ และ วัชรระ) นอกนั้นออกแยกย้ายกันไปทำงานในสถาบันต่างๆ อย่างสมภาคภูมิสัตวแพทยศาสตรบัณฑิต อันมีศักดิ์และสิทธิ์ในปริญญาบัตรที่ได้รับพระราชทานนั้นทุกประการ

มองย้อนหลังในวาระครบ ๕๐ ปี ที่เราได้รู้จักกัน ร่วมเรียนร่วมทุกข์สุขมาด้วยกัน เมื่อมีการนัดพบสังสรรค์กันแต่ละครั้งทุกปี เราจะพูดคุยเรื่องความสุขความอบอุ่นในหมู่เพื่อนแต่หนหลัง ถ่ายภาพหมู่กันอย่างสนุกสนาน ถึงวันนี้เราสูญเสียเพื่อนร่วมรุ่นไปแล้ว ๗ คน (สกุล วิกรม พงษ์ชัย ชาติชาย บุญศรี นพดล และพิภพ) เรามองไม่เห็นเพื่อนในภาพหมู่นั้นอีก เพื่อนเหล่านี้ไม่ได้หายไปไหน แต่เป็นภาพในความทรงจำที่ยังอยู่กับเราตลอดไป

เราภูมิใจในเพื่อนร่วมรุ่นของเราทุกคน ที่ใช้ความรู้ที่ร่ำเรียนมาให้เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เพื่อนร่วมรุ่นของเราสองคนได้เป็นคณบดีคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สมชัย (ผ่องเสมอ) และทวีวัฒน์ (เชี่ยมผู้มีรอยยิ้มอมตะ) เป็นกำลังส่วนหนึ่งที่นำพาให้คณะสัตวแพทยศาสตร์ของเราเจริญรุ่งเรืองสูงสุดจนถึงปัจจุบัน อีกคนหลังเกษียณฯ (เสรี) ไปเป็นคณบดีคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ประชุม (ผู้เคยขโมยไก่ทอดของอาจารย์มาต้มชวนเพื่อนกิน) ก้าวขึ้นไปเป็นรองอธิบดีกรมปศุสัตว์ก่อนเกษียณอายุราชการ และยังเป็นผู้พิพากษาศาลสมทบจนถึงปัจจุบัน สว่าง และเชิดชัย (ศุภชัย) เป็นผู้บริหารระดับสูงของบริษัทเอกชนลำดับต้นๆ

ของประเทศ วสุธา (ผ่าย ได้สมญานามนี้เมื่อมีเหตุเกิดบนรถบรรทุกสัตว์ที่ชนพวกเราไปฝึกงานที่
ทับกวาง) ดำเนินธุรกิจครอบครัวอย่างมั่นคงนับตั้งแต่เรียนจบ ชาญณรงค์ และเอี่ยมศรี เป็นอาจารย์
มหาวิทยาลัยมหิดล และเป็นผู้บริหารคณะเวชศาสตร์เขตร้อนหลายวาระ ทศนีย์ไม่เพียงแต่เป็นอาจารย์
ที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ แต่ยังเป็นหมอดู (ที่ตอนเรียนกลัวลูกแม่มาก) เปิดคลินิกรักษาสัตว์ยอดเยี่ยม
ที่คนเชียงใหม่รู้จักกันทั่วเมือง หลังเกษียณฯ ได้ดำเนินธุรกิจเครื่องดื่มเพื่อสุขภาพ (LAC) ปรีชา (พวงคำ)
(เมตาลลวด) เป็นปรมาจารย์เรื่องช้างระดับนานาชาติ เกียรติศักดิ์ มีโรงเรียนสอนขี่ม้าเป็นของตัวเอง
เพื่อนบางคนเข้ารับราชการตำรวจ อุดม (พ.ต.อ.กฤตติม) และทหารอากาศ (น.อ.ถวิล) และเกษียณฯ
ด้วยยศระดับนายพล พล.อ.ต.(หญิง) วิยะดา นักกีฬายูโดมหาวิทยาลัยผู้เคยจับอันทพาลรถสองแถว
ทุ่มตกรถมาแล้ว นิโรจน์ และ จินตนา เป็นปศุสัตว์จังหวัด จินตนา ยังนับว่าเป็นปศุสัตว์จังหวัดหญิง
คนแรกของกรมปศุสัตว์และก้าวขึ้นมาเป็นปศุสัตว์เขตก่อนเกษียณฯ วีระ (คนตรงข้ามต้นตาล) เป็น
ผู้ช่วยปศุสัตว์จังหวัดก่อนลาออกก่อนเกษียณฯ วรรณดา เป็นกรรมการสัตวแพทยสภาทุกยุคสมัย สหสิทธิ์
มีธุรกิจเครื่องดื่มเพื่อสุขภาพ (Green Prairie) โชคชัย มนตรี นิमित เป็นข้าราชการระดับสูงในกรมปศุสัตว์
พยนต์ ลัดดา ลัดดาวัลย์ ก้าวขึ้นเป็นผู้เชี่ยวชาญก่อนเกษียณฯ อัญชลี แม้จะย้ายคณะไปเรียนสัตวบาล
แต่ยังผูกพันกันอยู่อย่างเหนียวแน่น อัญชลีเป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่องแกะและควายระดับนานาชาติของ
กรมปศุสัตว์ มีเพื่อนที่ย้ายคณะบางคน (เต็มศักดิ์) และลาออก (องอาจ) ที่เราไม่สามารถติดต่อได้
นนิตย์ ได้รับทุน AFS ไปอเมริกาและอยู่ต่อที่นั่นเลย ศศิณี เป็นแม่บ้านอยู่ดีมีสุขกับนายหัวเจ้าของ
เหมืองดีบุกที่ภูเก็ต เพื่อนบางคนประสบความสำเร็จเรื่องความสุขและชีวิตที่พอเพียง เช่น ปรีชา
(สุดาทิต) มนตรี เลือกพักผ่อนด้วยการท่องเที่ยวและมีโฮสเทลที่จังหวัดน่าน วัชร (เจ้าของผับกระจาย
มีอาจารย์มาช่วยเก็บด้วยเข้าใจและเมตตา) เลือกเกษียณฯ ก่อนกำหนดเพื่อปฏิบัติธรรม และปลีกวิเวก
ทำอย่างมีความสุข

เหล่านกน้อยในไร่ส้มส่วนหนึ่ง มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๐

เพลงคณะเพลงนี้*

ผู้แต่งเพลงอมตะเพลงนี้ทั้งทำนองและคำร้อง คือ “พรานบุรพ์” แต่งให้ ชุนวิจิตรพาหนะการ แต่งในขณะนำละครไปแสดงทั่วทุกจังหวัด เนื่องจากชุนวิจิตรฯ ออกตระเวน ตรวจโรควัว ควาย หมู ไปทั่วภาคเหนือ ภาคอีสาน ส่วนตนเองก็ต้องคุมละครไปแสดงทั่วทุกจังหวัด คำไหนนอนนั้น คล้ายๆ กัน ครูพรานบุรพ์เลยแต่งเพลงนี้ให้วันเกิดของชุนวิจิตรพาหนะการ อดีตอธิบดีกรมปศุสัตว์ มีลูกน้อง ซึ่งเป็นสัตว์แพทย์ และเคยตระเวนตรวจโรคสัตว์ และเคยนอนกลางดินกินกลางทรายด้วยกันมา ตั้งแต่สมัยหนุ่มๆ คำไหนนอนนั้น ไปอวยพรต่างก็นำเพลงนี้มาร้องกัน

เรื่องเล่าจากความทรงจำของเพื่อน

เรื่องแรก โดยวิยะดา
ส่งไปที่กองบก, / ชูลีรัตน์แล้ว

และเรื่องเล่าจากไลน์ ดังนี้

